

Catalunya, si us plau

CONCULCACIONS (97)

Hi ha certa gent que ha fet i fa coses a Catalunya, però relativament poca que hagi fet bé el que en podríem dir-ne, els bons deures per Catalunya. Una visió és haver fet coses a Catalunya, incloent accions útils pel país i l'altra és haver aportat solucions encarades al gran repte de Catalunya per a la seva supervivència, que és sens dubte la preparació per a la independència, per fugir d'una vegada dels nostres destructors més corrosius que en són Espanya i França.

Una de les persones més destacades, potser també pel temps que en va tenir la més gran responsabilitat és sens dubte l'expresident Jordi Pujol. Va exercir durant 23 anys com a President de la Generalitat de Catalunya. No dubto en absolut del seu amor per Catalunya, i estic que segur que va realitzar molts afers verdaderament importants per aquest nostre país, però va cometre el pecat per omissió més sever contra Catalunya, que va consistir en mantenir-la subjugada sota la petja dels destructors estats espanyol i francès, sense ni piular en aquest sentit. No tan sols això sinó que va elogiar en alguns moments les glòries d'una Espanya democràtica, amb la inclusió del destructor i esperpèntic bilingüisme, també sense denúncia. Continuo afirmant que aquest president és indiscutible que va fer bones aportacions en benefici del país, però va passar pàgina tranquil·lament, sobrevolant el país sense parar atenció o negligint el repte més rellevant i decisiu que te plantejat Catalunya de cara a la seva permanència com a país lliure, o la seva desaparició definitiva i total, en mans d'aquest dos ferotges estats que he citat.

Darrera va venir lògicament un altre president, Pasqual Maragall, del que lamento profundament la seva malaltia anunciada recentment, i li desitjo el millor per a superar aquest mal tràngol. Però tornant al tema cabdal per Catalunya, ens varem quedar també absolutament orfes respecte a la perspectiva de major importància sobre el nostre país, concretada en el ser o no ser nacionalment parlant, que mai serà positiu mentre el control més decisorí estigui en mans dels qui ens odien amb totes les seves forces, i sols estan a l'aguait que deixem de ser un problema per a ells, confirmant-se la nostra renúncia i desaparició final com a nació. Ell i el seu partit continuen promulgant el federalisme, el federalisme espanyol, en el qual segons ells hi aniria en el mateix cistell Catalunya com a regió autònoma o vés a saber què. A mi em continua semblant una proposta pobre i covarda, que en el fons no s'atreveix a dir a Espanya que se'ls ha acabat el bròquil i van arrossegant aquesta opció com a mal menor. Resumint, després d'aquesta presidència, ja acumulem pel cap baix, prop de vint-i-sis anys sense fer absolutament res decisorí per la llibertat real i total de Catalunya. Deuen continuar pensant que ara no toca. Permetin-me que els pregunti, quan tocarà doncs? Si segueixen els seus prescriptors, mai!

Es nomena un tercer president el senyor "José Montilla", (aquí i a la xina) i es constata que les coses van de mal en pitjor. Aquest president ja no és ni tan sols català, ja que ell és primer de tot espanyol i després pot fer les disquisicions i manifestacions que vulgui en referència a la seva dubtosa catalanitat, però si es considera espanyol, ja no cal que diguem res més perquè la seva filiació és clara, sincera i manifesta o sigui la seva total i única nacionalitat és espanyola. El demés són entreteniments que no passen del vermut. Sols cal veure com deixa anar velades crítiques en referència al tema de la identitat nacional catalana, que naturalment el preocupa com a la resta d'espanyols i ell aporta el seu granet de sorra perquè els catalans no ens animem en aquest sentit i continuem amorrats a aquesta paròdia nacional que ens volen endossar amb el nom d'Espanya. El que és més greu encara, és que aquest senyor té un partit al darrera que es diu català,

o inclús catalanista, el PSC que li ha avalat aquesta ocupació amb l'ajuda d'ERC. Tristíssim!

Ens estem acostant, tot xino-xano, als trenta anys sense haver fet un pas endavant per al verdader repte que Catalunya te plantejat, la seva autèntica llibertat nacional o sigui la independència. Aquests anys venien precedits per quaranta més en els que la independència no tan sols estava rigorosament i dictatorialment prohibida pel govern espanyol il·legal, sinó que ni es podia pronunciar la paraula, amb risc d'anar a la presó, ser torturat i fins i tot jugar-se la vida, simplement per haver usat aquesta temible paraula.

Aquest és el panorama que podem contemplar, durant els darrers anys respecte a un país que està cada dia més proper a la frontera d'una realitat que es pot decantar, o bé per la sobirania i la salut nacional definitiva o per un declivi accelerat cap a la total desaparició, inclosa la nostra llengua, com a estandard més important i representatiu del nostre patrimoni, ja que els altres ja estan completament perjudicats, contaminats o desapareguts.

És sorprenent veure i constatar com un país, el nostre, ha passat de ser una nació capdavantera políticament dins Europa i el Mediterrani, a ser un país on els seus dirigents més decisius, han anat relliscant cap a una plena i fatal visió políticossal, mancada de la més mínima possibilitat d'encarar un futur digne i segur de si mateixos. Un país que es consideri com a tal, no pot tenir al seu davant un reguitzell de persones amb aquesta debilitat política tan manifesta, mesquina i devaluada. Aquests tres presidents ens acosten de manera aparentment inevitable al desmantellament residual de Catalunya, i és només el poble en la seva vessant més popular (valgui la redundància) i completament desprotegit, sosté ell sol la única força i capacitat, que ens pot fer remuntar el terreny perdut i emprendre de nou el camí de la nostra vigorosa fortalesa per encarar un futur més potent i efectiu, plenament català sense renúncies de cap mena.

Segur que el poble no negligirà esforços en aquest sentit. Si no n'esteu convençuts, adoneu-vos com a partir del creixement irredempt de l'independentisme, ara molts polítics entre els quals també els citats, s'atreveixen a pronunciar alguna frase, on es situen més propers als conceptes de catalanitat, major sobirania, etc... però això no fa més que confirmar la esgarriosa manca de líders en aquest rengló i que la feina ha de venir des de baix de tot, perquè sense aquest requisit, la majoria de polítics continuen immòbils en el seu ostracisme més pervers i oblidadís dels veritables objectius.

Finalment sembla que comencen a perfilar-se algunes persones que estan enaltint el concepte de independència i sobirania amb més contundència i d'una manera més resolutiva que en temps passats. Enhorabona si és així i benvinguts siguin, ja que si no avancem en aquests àmbit, s'estan exhaurint les forces vives del país!

Claudi Romeu, 26 d'octubre del 07